

Мария Илиева

Агония

А лудият се смее...
От ъглите те следват празни очи.
Неверни и грешно е,
някак в душите.
Храм, превърнат в кръчма.
Сиви и кални са станали дните ни.
Като празна бутилка подритват,
всеки паднал с тежки ботуши.
Студените пръсти
на демони,
лепят се на очите безжално.
Без мисъл са дните ни.
Гледат те стъклено,
топчета, вместо зеници.
И студено е...
Задъхваш се, вакумна стаята,
хладилник на всичките чувства.
Не намирам във нея
гълтчица въздух.
Като на лента
датите минват край теб,
забързани,
нищо не казват.
Само кикот...
В хладилникът,
обесени прасета се смеят.
Витрини, като очи на мъртвец,
изцъклено гледат небето.
Някой плаче, но никой не чува,
само лудия за миг се поспира
и ръцете размахва, на нещо се смее.
На конче завързал
овехтяло ветрило,
криви беззъбата празна усмивка –
неестествено някак, е весел.
Дори му е топло.
А небето,
като прокъсана черга,
изтупва сняг на парцали
и в локвите в миг, посивява.
Стените са с цвят на балони.

Докосвам студените сгради,
неволно ръцете си драскам.
Минават сиви палта покрай мене
– въсъчни кукли, овехтели и бледи.
Очите са празни и неми.
Арлекино танцува
във дъжда.
Смразяващо духа.
Като улично куче, вятърът тича
и хапе лицето
на моето време.
Протегнал ръцете нагоре
и дърпа
хвърчилото, лудия.
Смехът му полепва
по мене.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10115>]